

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3548/2024
06.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Перић, адвокат из ..., против тужене Установе „Прихватилиште за одрасла и стара лица“ са седиштем у Београду, коју заступа Правобранилаштво Града Београда, ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 296/24 од 17.05.2024. године, у седници већа одржаној 06.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда Београду Гж1 296/24 од 17.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 97/20 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 30.09.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиле у делу тужбеног захтева за поништај решења туженог бр. ... од 04.03.2020. године, о привременом удаљењу са рада тужиле пре истека рока из члана 180. став 1. Закона о раду у трајању од 15 дана, почев од 05.03.2020. године, повучена. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено, као незаконито, решење тужене број ... од 19.03.2020. године о отказу уговора о раду тужиле. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилу врати на рад у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужилу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде за период од марта 2020. године, закљчно са августом 2022. године у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да за тужилу уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова, по стопама, односно тарифи важећој на дан уплате,

а на основу неисплаћене зараде за периоду у коме није радила. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 295.975,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 296/24 од 17.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 97/20 од 14.09.2023. године, у ставу првом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредбе парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилја је дала одговор на ревизију у коме је истакла захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била у радном односу код тужене на неодређено време почев од 31.08.1991. године, на радном месту Решењем тужене од 19.03.2020. године, отказан јој је уговор о раду од 27.01.2020. године, због непоштовања радне дисциплине, односно због тога што је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Решењем јој је стављено на терет да је дана 03.03.2020. године, у Кумодрашкој улици у Београду, од стране директорке тужене и запосленог код тужене на пословима магационера- економа, затечена како преузима торбу од кориснице ББ и како јој том приликом даје одређене предмете из своје ташне, након чега се корисница упутила ка Установи, док је тужилја кренула у Кумодрашку улицу. Директорка тужене је пришла тужилји и тражила да се врати у установу, након чега је позвана полиција која је узела изјаве од запослених и забележила цео догађај. Истога дана тужилја је дала изјаву поводом спорног догађаја. Комисија за утврђивање околности од значаја за утврђивање одговорности тужилје, именована од стране тужене, је, након што је узела изјаве од запослених, оценила да тужилја није оправдала своје понашање наведеног дана, те да су се стекли услови да јој се откаже уговор о раду због учињене повреде радне дисциплине: ненаменска употреба или злоупотреба предмета из донације, неовлашћено задржавање предмета донације. Утврђено је и да се у торби налазила мушка обућа и одећа, различите конфекцијске величине и за различите полове, која не може припадати једној особи. Тужилји је достављено Упозорење од 04.03.2020. године о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилја писано изјаснила дана 12.03.2020. године. Висина изгубљене зараде тужилје у спорном периоду, утврђена је из налаза и мишљења вештака

економско-финансијске струке. Утврђено је и да против тужиље никада није вођен кривични поступак поводом спорног догађаја.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду основан, јер тужена током поступка није пружила доказе из којих произлази да је тужиља повредила радну дисциплину, односно да је учинила повреду радне обавезе због које јој је отказан уговор о раду. Према оцени нижестепених судови, није поуздано утврђено да су се у торби налазиле ствари из донације, јер се не ради о стварима такве специфичности коју може да има само тужена, нити је у дисциплинском поступку који је вођен против тужиље утврђено порекло ствари које би несумњиво указивале да се ради од донираним стварима, нити је тужиља знала шта се налази у спорној торби. Са наведених разлога, нижестепени судови су, применом одредбе члана 179. став 3. тачка 8) и члана 9. став 1. тач. 33), 34) и 35) Правилника о понашању запослених и радној дисциплини тужене, усвојили тужбени захтев, поништили решење тужене о отказу уговора о раду од 19.03.2020. године, те обавезали тужену да тужиљу врати на рад и исплати јој изгубљену зараде у утуженом периоду, са припадајућим доприносима.

Према одредби члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 75/14 ... 95/18), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 9. став 1. тач. 33, 34) и 35) Правилника о понашању запослених и радној дисциплини у Установи „Прихватилиште за одрасла и стара лица“ број 5770 од 26.07.2019. године, прописано је да се непоштовањем радне дисциплине нарочито сматра ненаменска употреба или злоупотреба предмета из донације, неовлашћено задржавање предмета донације и неовлашћено изношење донација из просторија послодавца.

Према оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду. Наиме, тужиљи се ставља на терет да је извршила повреду радне обавезе из члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду. Наведеном одредбом закона, прописани су услови под којима послодавац може запосленом да откаже уговор о раду – ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Међутим, да би отказ уговора о раду из овог отказног разлога био законит, потребно је да је непоштовање радне дисциплине такво да запослени не може да настави рад код послодавца, односно да је такво да се не може толерисати, а што се процењује у сваком конкретном случају. У судском поступку ради оцене законитости одлуке о престанку радног односа, односно отказа уговора о раду, тужена као послодавац, сходно члану 231. ЗПП, није доказала тврдње у погледу непоштовања радне дисциплине, које су тужиљи стављене на терет, па су нижестепени судови, на основу изведених доказа и оценом истих, правилно закључили да је тужбени захтев тужиље за поништај одлуке о престанку радног односа основан.

Како је поништено решење о отказу уговора о раду, као незаконито, правилно је, по оцени овог суда, обавезана тужена да тужиљу врати на рад, исплати јој накнаду

штете у висини изгубљене зараде и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме није радила, а у складу са чланом 191. став 1. Закона о раду.

Наводи ревизије тужене у претежном делу односе се на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено истим се не доводи у сумњу правилност пресуђења и правилна примена материјалног права.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужене одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке. Применом истих одредаба одлучено је као у ставу трећем изреке, јер трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић